

Sygn. akt XXVII Ca 2339/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Cyle**

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2019 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. J. i J. N.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt II C 3080/16

postanawia:

1. **oddalić apelację;**
2. **zasądzić od P. J. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej;**
3. **zasądzić od J. N. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.**

Sygn. akt XXVII Ca 2339/18

UZASADNIENIE

Z uwagi, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Należy wskazać, iż w dniu 17 marca 2017 r. Sąd Najwyższy rozstrzygając pytanie prawne zadane przez Sąd Okręgowy w Warszawie podjął uchwałę, stwierdzając, że „roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c.” (vide: uchwała SN z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16). Powyższa uchwała w sposób kompleksowy zbadała możliwość zastosowania do powyższego rozporządzenia (WE) przepisów o przedawnieniu roszczenia przewidzianych w art. 35 konwencji montrealskiej, art. 208 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze oraz art. 788 k.c. i art. 118 k.c. Sąd Najwyższy odniósł się również do charakteru odszkodowania przewidzianego w tym

akcie prawnym wskazując, że odszkodowanie przysługujące na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 stanowi cywilnoprawną kompensację szkód materialnych i niematerialnych, związanych z nienależytym wykonaniem przez przewoźnika zobowiązania wynikającego z zawartej umowy przewozu. Umowny charakter odpowiedzialności przewoźnika na podstawie rozporządzenia nr 261/2004 został wyraźnie przyjęty w orzecznictwie TSUE. W wyroku z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie C-204/08 R., TSUE jako podstawę jurysdykcji krajowej w sprawach o odszkodowanie na podstawie rozporządzenia 261/2004 przyjął art. 5 pkt 1 lit. b tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych dotyczący postępowań, których przedmiotem jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy (obecnie nieobowiązującego). Z kolei w wyroku z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 i C-629 N. i in. wspomniano o zasądzeniu od przewoźnika lotniczego odszkodowania z tytułu szkody poniesionej przez pasażerów w związku z niewykonaniem umowy przewozu lotniczego. Podzielając zatem pogląd o umownym charakterze roszczeń uregulowanych w rozporządzeniu nr 261/2004, należy w konsekwencji zdecydowanie wykluczyć tezę o ich ewentualnym przedawnieniu na podstawie art. 442⁽¹⁾ k.c.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 117 § 2 k.c. należy wskazać, że ponieważ przepisy Kodeksu cywilnego nie zastrzegają specjalnej formy zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, może ono nastąpić zarówno poprzez zachowanie dłużnika, które wprost wyraża wolę zrzeczenia się tego zarzutu, jak i w drodze wykładni, jeśli w zachowaniu dłużnika w stopniu dostatecznym można dopatrzeć się woli zrzeczenia się zarzutu przedawnienia (wyr. SN z 12.10.2006, I CSK 119/06, Legalis; powołany już wyr. SN z 16.2.2012 r., III CSK 208/11). W szczególności zrzeczenie się zarzutu przedawnienia nie wymaga zachowania formy pisemnej. W przypadku dorozumianego zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, należy uwzględnić czy działanie dłużnika skierowane było na wywołanie skutku w postaci zrzeczenia się tego zarzutu (tak SA w Szczecinie w wyr. z 17.2.2005 r., I ACa 13/05, OSA 2006, Nr 9, poz. 31; podobnie SN w powołanym wyżej wyr. z 19.3.2002 r., IV CKN 917/00).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia nie sposób uznać wypłatę odszkodowania w wysokości 600 euro na rzecz powodów. Zdaniem Sądu II instancji z powyższego zachowania pozwanego nie wynikał zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia a jedynie wykonanie ww. decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego podjęcie przez pozwanego powyższych czynności nie mogło być również zakwalifikowane jako uznanie roszczenia ostatecznie dochodzonego przez powoda, bowiem nie może wywołać skutku prawnego dokonanie uznania roszczenia po upływie terminu jego przedawnienia. Przerwaniu podlegać może bowiem wyłącznie termin, który jeszcze biegnie, a nie ten, który już upłynął (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt I ACa 1094/15).

Tym samym, na uwzględnienie nie zasługiwały zarzuty apelacyjne sprowadzające się do naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego dotyczącego przedawnienia się roszczenia z tytułu opóźnionego lotu.

Powód dochodził odszkodowań za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 16 marca 2014 r. Natomiast z powództwem o ich zasądzenie wystąpił dopiero w dniu 16 sierpnia 2016 r. (data stempla pocztowego). Mając zatem na uwadze, że zgodnie z najnowszym stanowiskiem Sądu Najwyższego roszczenia tego typu ulegają przedawnieniu stosownie do regulacji art. 778 k.c. z upływem roku od dnia wykonania przewozu, roszczenie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia tak w zakresie do wysokości przewalutowanej części roszczenia głównego, jak i co do roszczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie (które uległy przedawnieniu wraz z przedawnieniem roszczenia głównego).

Jeszcze raz podkreślić należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia wymaga celowego i świadomego działania strony, a w sprawie niniejszej brak jest podstaw do stwierdzenia powyższego w zakresie dotyczącym należności ubocznych. Słusznie zatem Sąd I instancji zarzut ten uwzględnił, uznając, iż pozew o zapłatę kwoty 600 euro tytułem odsetek wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, został

wniesiony po upływie rocznego terminu z art. 778 k.c. Roszczenie o odsetki przedawnia się bowiem najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

W świetle powyższego, bez wpływu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są zatem pozostałe zarzuty dotyczące ustaleń Sądu I instancji, na podstawie których Sąd Rejonowy wywiódł, że dochodzenie przez powodów odsetek, które stanowiło nadużycie prawa podmiotowego. Rozważania te niewątpliwie Sąd a quo poczynił niejako na marginesie, gdyż uwzględnienie zarzutu przedawnienia, który jako zarzut peremptoryjny trwale uchylił obowiązek świadczenia przez pozwanego, czyni je zbytecznymi. Zbędne jest zatem odniesienie się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie jest bowiem istotne dla sprawy w jakich okolicznościach powstało roszczenie odsetkowe i czy dochodzenie go przez powodów stanowi nadużycie prawa podmiotowego.

W tym stanie rzeczy zbędne stało było odnoszenie się do zarzutu naruszenia art. 358 § 2 k.c., który odnosił się do przedawnionego roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c., zaś o kosztach postępowania w instancji odwoławczej zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.